

Název d.p. „Role detailu při komponování uměleckého díla“ ne zcela vystihuje skutečný obsah celé diplomové práce kolegyně Miriam Neubertové. Jak je opakovaně v d.p. uvedeno a jak ukazuje didaktická a autorská část d.p., práce vychází z tvořivé interpretace detailu jako takového, jak říká podtitul práce: „Detail a výřez jako nové téma výtvarných úkolů ve Vv – tvorba a reflexe“. Obě části názvu tak reprezentují témata dvě. Zpracovat i jedno z nich by byl rozhodně velký úkol.

První část d.p. - teoretické úvahy zabývají se prvním tématem. Detail jako část celku uměleckého díla. Široké založení, zahrnující vlastně celý dostupný svět výtvarného umění, se pokouší řešit diplomantka zásadním zjednodušením. Vytváří „si“ (jak sama říká) 4 skupiny způsobů uměleckého vyjádření (str. 10) – smyslový, dekorativní, expresivní a racionální. Nehledá oporu pro takové dělení u autorit kunsthistorie minulosti ani dneška, neopírá se o žádnou z existujících teorií, nebo to alespoň není uvedeno. Každá vytvořená skupina je dokládána příklady autorů, kteří mají, vždy jedním dílem (další reprodukce nepřináší ani dokumentace na CD), zástupně reprezentovat jedinečnost přístupu. Hned v první skupině – smyslové pojetí detailu – je řečeno: „...díla, která zařazují...mají společný znak ve snaze autora o zpodobení světa tak, jak jej vidí a jak si jej pamatují. Základním znakem je zobrazená realita...“ (!?). Posuďme sestavu autorů - Dürer, Wood, Close, Rembrandt, antičtí malíři. Smyslové pojetí detailů je podle diplomantky realistické, hyperrealistické a iluzivní (str. 11-15). Druhé, dekorativní pojetí zastupují ranné křesťanské rukopisy, Klimt, Matisse, konceptualista Lang, koláž R. Hamiltona, fotografie detailu květiny Keetmana... tentýž fotograf zastupuje expresivní pojetí detailu, následuje Boudník, Dalí (!) je na str.22 obhájěn ve výběru jeho „potřebou deformovat tvary“. Následují další autoři a další pojetí (viz str. 16-28). Můžeme tedy každého přiřadit ke každému, protože si to myslíme?

Následují části 4. a 5. na str. 29-38, které jsou pokračováním diplomantčinych teoretických úvah, působí však přeci jen trochu uvolněněji, především opuštěním neobhajitelných tezí. Navíc celý tento soubor teoretických zamyšlení zatěžuje velmi nepečlivá práce s textem (viz např. str. 37) a zcela nedostatečná textová korektura.

Část 6. ve skutečnosti druhá a to i proto, že vychází téměř úplně z „druhého“ tématu - detail sám jako umělecké dílo, je autorská obhajoba souborů vlastních prací. Reprezentuje nesrovnatelně přívětivější tvář diplomové práce. Diplomantka opouští uměnovědné teorie a představuje základy a východiska vlastní výtvarné práce. Jedná se o velmi solidní koncept, který nepostrádá vnitřní logiku a práce samotné, fotografie i některé malby, přináší nepochybné výtvarné kvality. Na CD je jako příloha soubor 15 maleb, tisků?, které nejsou v d.p. nijak zmíněny.

Část 7., popravdě třetí, je didaktickou reflexí (druhého) tématu. Jedná zcela jistě o nejsilnější část d.p., protože je představen rozsáhlý, výběrem přesvědčivý učitelský projekt. Téma detailu jako východiska pro práci s dětmi je zpracováno s tvořivou silou, je prověřeno učitelskou zkušeností a přestože zcela rezignuje na dělení z teoretické části (nebo právě proto), reprezentuje ve svých vrcholech aktuální výtvarnou výchovu. Tuto část oslabuje chybějící (4 malé fotografie jsou výjimkou) obrazová dokumentace výsledků práce dětí v hodinách.

Navrhuji známku dobře.

Okruhy otázek k obhajobě:

- 1) Připravte stručné představení (včetně počítačové prezentace) dvou odlišných teoretických koncepcí dějin výtvarného umění (od dvou autorů teoretiků umění), použitelných jako východiska k úvahám adekvátním zadání d.p.
- 2) Doložte na výběrech reálných žákovských prací, nebo fotografické dokumentaci prezentované z Pc, objektivní profily výsledků tří lekcí z d.p. odučených ve vaší učitelské praxi.